

Romeinen – hoofdstuk 6

*Vertaling Bible Commentary van Andrew Wommack
Wiebrig Calderhead, 2008*

(Om in Word naar een eindnoot te springen: plaats de cursor bij de eindnootverwijzing, kies Beeld (menubalk) – voetnoten. Om terug te gaan naar de tekst: zet de cursor in de eindnoot, klik rechts, kies "Ga naar eindnoot")

Hoofdstuk 6

1 Wat zullen wij dan zeggen? Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de genade toeneme?

Opmerking 1 bij Romeinen 6:1: Paulus had op een zodanige manier de genade van God uitgelegd (zie opmerking 5 bij Rom. 1:5¹ en opmerking 5 bij Hand. 20:24)² dat het onvermijdelijk was dat iemand zou vragen: "Kunnen we dan maar gewoon doorgaan met zondigen omdat we door genade zijn gered?" Natuurlijk zei Paulus dat helemaal niet. Hij had al eerder dit argument beantwoord (Rom. 3:8)³ en hij doet het weer in Rom. 6:15. Daarmee ruimt hij in deze brief drie keer het misverstand uit de weg dat zijn onderwijs over genade de zonde zou aanmoedigen.

Door de inspiratie van de Heilige Geest bracht Paulus deze openbaring van Gods genade op een volmaakt evenwichtige manier, en toch werd hij nog steeds verkeerd begrepen.

Iedereen die daarom onderwijst over genade en niet dezelfde argumenten als Paulus tegenkomt, waardoor uitgelegd moet worden dat genade geen aanbeveling is voor een leven vol zonde, heeft de genade niet gepredikt op de manier waarop Paulus dit deed. Als wij in onze pogingen om misbruik te voorkomen we de genade op zo'n manier voorstellen dat niemand ons ervan kan beschuldigen dat we de mensen een vrijbrief om te zondigen geven, hebben wij de genade niet op de juiste manier voorgesteld.

2 Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven?

Opmerking 2 bij Romeinen 6:2: Paulus had zo overtuigend redding door genade aangetoond dat er geen enkel theologisch tegenargument overbleef. Maar de meest gebruikelijke klacht tegen genade is niet theologisch. Het heeft betrekking op de praktische toepassing. De meeste mensen kunnen niet met genade omgaan omdat ze denken: "Ik ben door genade gered. Waarom moet ik dan weerstand bieden tegen de zonde?" In dit hoofdstuk geeft Paulus op twee manieren antwoord op deze vraag. Ten eerste leven Christenen geen zondig leven omdat ze dood zijn voor de zonde. Dit is het punt dat Paulus in de verzen 1-14 maakt. Ten tweede is het zo dat hoewel God ons de zonde niet toerekent, satan dat wel doet. Vanaf vers 15 legt Paulus dus duidelijk uit dat zonde een toegang van de vijand in ons leven is (zie opmerking 3 bij Rom. 5:14)⁴.

Daarom verklaart Paulus dat zonde nog steeds dodelijk is en dat er weerstand tegen geboden moet worden, maar hij verandert de motivatie om heilig te leven. We bieden niet langer meer weerstand tegen de zonde om te proberen door God geaccepteerd te worden, maar we leven heilig omdat onze natuur is veranderd en omdat zondige daden ruimte geven aan de duivel.

Opmerking 3 bij Romeinen 6:2: Wat betekent het dat we dood zijn voor de zonde? Uit de context, en ook uit persoonlijke ervaring, kunnen we duidelijk zien wat het niet betekent. Het betekent duidelijk niet dat een Christen niet in staat is om zonden te begaan.

Het Griekse woord dat hier met "zonde" is vertaald is "hamartia" wat een zelfstandig naamwoord is dat onze neiging tot zonde beschrijft, of wat velen onze zondige natuur noemen (zie opmerking 9 bij Rom. 5:21)⁵. In vers 6 wordt dit "de oude mens" genoemd. Onze oude mens was de stuwende kracht achter onze zondige daden. Paulus zegt dat omdat onze oude mens, die van de zonde hield, dood is, het niet meer in de aard van Christenen ligt om zondige daden te begaan, zoals het was voordat we wedergeboren werden (zie opmerking 2 bij Joh. 3:3)⁶. Dat is de voornaamste reden waarom Christenen niet zondigen. Ze willen niet zondigen.

Omdat Paulus zegt dat het gedeelte van ons dat ons tot zonde dreef nu dood is, werpt dit echter nieuwe vragen op. Als we niet langer meer een zondige natuur hebben die ons tot zonde aanzet, waarom doen we het nog steeds? Sommige Christenen geloven dat ze nog steeds tot zonde gedreven worden en halen de verklaringen van Paulus in Romeinen 7⁷ aan om dit te rechtvaardigen. Paulus beantwoordt deze vraag in vers 6.

3 Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn?

Opmerking 4 bij Romeinen 6:3: Onze geest is dat deel van ons dat wedergeboren werd (zie nogmaals opmerking 2 bij Joh. 3:3) en Paulus verwijst ernaar dat dit deel in Jezus en in Zijn dood is gedoopt (zie opmerking 3 bij Matt. 26:41)⁸. Onze fysieke mens is niet dood en onze ziel is niet dood. Maar onze "oude mens" stierf met Christus.

Opmerking 5 bij Romeinen 6:3: De doop waarover in de verzen 3 en 4 wordt gesproken is niet de waterdoop. Hebreeën 6:2⁹ spreekt van een leer van dopen (meervoud), wat duidelijk inhoudt dat er meer dan één soort doop is.

Het is gemakkelijk te zien dat er een verschil is tussen de doop met de Heilige Geest en de doop in het lichaam van Christus. Toen Johannes de Doper in Matteüs 3:11 sprak van de doop met de Heilige Geest,¹⁰ zei hij dat Jezus de degene is die doopt en dat de Heilige Geest degene is met wie we gedoopt worden. Maar in 1 Korintiërs 12:13 zegt Paulus dat we door de Heilige Geest worden gedoopt tot het lichaam van Christus.¹¹ Er zijn dus twee verschillende Personen die dopen en twee verschillende elementen waar we in gedoopt worden. Dit laat er geen twijfel over bestaan dat dit twee verschillende dopen zijn.

Door de vergissing te maken om het woord “doop” altijd te associëren met de waterdoop hebben veel mensen Romeinen 6:3-4 ten onrechte opgevat als zou het gaan over de waterdoop. Sommigen hebben zelfs geprobeerd om deze verzen te gebruiken om te bewijzen dat de waterdoop de daad is waardoor we gered worden. Maar dat zegt Paulus hier niet en in feite is het precies het tegenovergestelde van ieder punt dat hij in de brief aan de Romeinen maakt dat we gered worden uit genade door geloof. Het gaat hier niet om het teken van de waterdoop (zie opmerking 9 bij Marc. 16:16¹² en opmerking 2 bij Hand. 2:38)¹³.

Paulus spreekt hier van de daad waarbij iedere persoon die reddend geloof in Jezus als zijn Heer stelt automatisch en meteen gedoopt wordt in Jezus en alles wat Hij voor ons heeft bewerkt (1 Kor. 12:13; Kol. 2:12)¹⁴. Hij verklaart hier eenvoudigweg dat iedere gelovige dood voor de zonde is geworden door de dood van Jezus. Jezus stierf niet voor Zijn eigen zonden, Hij had geen enkele zonde. Hij stierf voor onze zonden (1 Petr. 2:24)¹⁵. Daarom was Zijn dood voor ons bestemd en alle voordelen die door Zijn dood en opstanding verkregen zijn, zijn onze voordelen.

4 Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen.

Opmerking 6 bij Romeinen 6:4: Dit vers verklaart dat onze dood met Christus een voldongen feit is en dat onze opstanding met Christus het gevolg van deze dood zou moeten zijn. Voor sommigen kan dit aanleiding zijn om te speculeren dat onze dood met Christus voor de zonde al bereikt is, terwijl onze opstanding met Hem (in dit verband: geestelijke opstanding) nog bereikt moet worden. Als we dit vergelijken met andere teksten blijkt echter dat dit niet zo is.

In Efeze 2:5-6 staat dat onze geestelijke opstanding met Christus een voldongen feit is dat bij onze redding gebeurde.¹⁶ In Kolossenzen 2:12-13 wordt hetzelfde beweerd.¹⁷ In Kolossenzen 3:1¹⁸ gebruikt Paulus de redenering dat als we met Christus zijn opgewekt, we de dingen zouden moeten zoeken die boven zijn. Net zo zeker als alle Christenen de dingen zouden moeten zoeken die boven zijn, zo zeker zijn alle Christenen met Christus opgewekt.

Onze geest (zie nogmaals opmerking 3 bij Matt. 26:41) stierf voor de zonde en is al met Christus opgewekt tot nieuwheid van leven. Deze dingen zijn al realiteit in onze nieuwe geest. Om deze feiten ook tot realiteit te laten komen in ons fysieke leven moeten we eerst weten wat er bij onze redding met onze geest gebeurde en daarna kunnen we dit goede nieuws gaan geloven. Naar de mate waarop we in onze geest denken, geloven en handelen, zullen we het leven van Christus in ons vlees ervaren.

*5 Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding;
6 dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn;*

Opmerking 7 bij Romeinen 6:6: Zoals in opmerking 6 bij Romeinen 6:4 is uitgelegd, is onze geest al met Christus gestorven voor de zonde en is deze al

opgewekt tot nieuwheid van leven. Deze nieuwheid van leven, die al werkelijkheid is in onze geest, manifesteert zich niet automatisch in ons vlees. Vers 6 maakt het erg duidelijk dat we sommige dingen moeten weten voordat dit opgestane leven van onze geest in ons vlees stroomt.

Feiten, of ze nu geestelijk of natuurlijk zijn, heersen niet over ons leven. Onze kennis, of waarneming van waarheden, beheersen onze fysieke gevoelens en ervaringen (Spr. 23:7)¹⁹. Als iemand tegen je de leugen zou vertellen dat een gezinslid van jou zojuist is overleden, dan zou je verdriet en andere negatieve gevoelens ervaren, zelfs als er geen feitelijke basis was om je zo te voelen. Als daarentegen iemand je zou vertellen dat een gezinslid was overleden en het was waar, maar je geloofde hem niet, dan zouden je die gevoelens bespaard blijven.

De kracht van zonde in ons leven is gebroken door onze dood voor de zonde en we hebben de opstandingskracht van Christus' leven in onze geest. Maar deze feiten zullen onze ervaringen niet veranderen totdat we ze weten en overeenkomstig daarnaar gaan handelen. Alle Christenen zijn al gezegend met alle geestelijke zegeningen (Ef. 1:3)²⁰, maar weinig Christenen weten dat, en zelfs nog minder Christenen begrijpen dat op een zodanige manier dat het hun leven beïnvloedt. "Mijn volk gaat te gronde door het gebrek aan kennis" (Hosea 4:6).

Opmerking 8 bij Romeinen 6:6: Het wandelen in opstandingskracht in ons fysieke leven hangt af van het weten dat onze oude mens is gekruisigd. Als we dat niet geloven, dan zal er geen nieuwheid van leven (vers 4) of overwinning zijn voor ons.

Zoals in opmerking 6 bij vers 4 is uitgelegd, is onze oude mens al gekruisigd. Toch hebben sommige mensen op een doeltreffende manier de kracht van die waarheid teniet gedaan door te onderwijzen dat we nog steeds een oude mens of een zondige natuur hebben die voortdurend uit de dood opstaat. Er is geen enkele schriftplaats waarin staat dat onze oude mens dagelijks of op gezette tijden opstaat. Alleen Jezus had die kracht. Satan heeft geen enkele kracht om wat voor een opstanding dan ook te bewerkstelligen.

Dit gangbare geloof dat we nog steeds een oude mens of zondige natuur hebben komt niet uit de Schrift, maar door observatie. Mensen observeren een drang om te zondigen en ze nemen aan dat het hun oude zondige natuur is die hen ertoe drijft.

De Schrift onderwijst dat zonde dood voortbrengt (Gen. 2:17; Rom. 5:12, 15, 17; 6:23, Ef. 2:1)²¹ en dat daarom iedereen werd geboren met een geest die dood was, of afgescheiden was van God. Dit is het deel van ons dat de Bijbel zonde noemt (zie nogmaals opmerking 9 bij Rom. 5:21), of de oude mens. De Schrift leert dus wel dat iedereen is geboren met een zondige natuur of oude mens (zie opmerkingen 3 en 4 bij Rom. 7:9)²². Maar in deze verzen maakt Paulus het bijzonder duidelijk dat voor de Christen de oude mens dood is. We hebben niet meer een natuur die ons tot zonde drijft.

Maar als dat zo is, waarom schijnen we dan zo gebonden aan de zonde, zelfs nadat we de nieuwe geboorte hebben ervaren? De reden is dat onze oude mens een lichaam (wat in dit vers 'lichaam der zonde' wordt genoemd) achterliet. Net

zoals wanneer iemand overlijdt de geest en de ziel van deze persoon een fysiek lichaam achterlaten, zo liet onze oude mens gewoonten en bolwerken in onze gedachten en gevoelens achter. De reden dat een Christen de neiging heeft om te zondigen is omdat ze hun denken niet hebben vernieuwd, niet vanwege een zondige natuur.

God maakte ons denken als een computer. We kunnen ons denken programmeren zodat bepaalde daden en gedragingen automatisch gebeuren. Bijvoorbeeld, toen we kinderen waren, was het een geweldige inspanning om onze veters te strikken of onze shirts dicht te knopen, maar nu kunnen we dit doen zonder er zelfs bij na te denken wat we doen. Het is alsof het een deel van ons is, maar in werkelijkheid is het een aangeleerde gewoonte.

Op dezelfde manier beheerste, voordat we wedergeboren werden, onze oude mens onze gedachten. Hij leerde ons dingen zoals egoïsme, haat en angst en plaatste binnenin ons een wens om te zondigen. De oude mens is nu weg, maar die negatieve delen van zijn lichaam zijn er nog. Net zoals een computer doorgaat met uitvoeren waar hij voor geprogrammeerd is totdat hij geherprogrammeerd wordt, zullen onze gedachten ons leiden op de koers die onze oude mens had uitgezet, tenzij we vernieuwd worden (Rom. 12:2)²³.

Daarom heeft een Christen niet een deel in zich dat nog van de duivel is en hem tot zonde drijft. In plaats daarvan is de Christen bevrijd van dat deel van hem dat dood was in zonde (nl. de oude mens – Efeze 2:1)²⁴ en de rest van het Christelijk leven is een vernieuwing van het denken dat tot gevolg heeft dat het opgestane leven van Jezus in onze fysieke lichamen openbaar wordt (2 Kor. 4:11)²⁵.

Sommigen zeggen misschien: "Wat is het verschil? Of het nu mijn oude mens is of een vernieuwd denken, toch worstel ik nog steeds met de wens om te zondigen." Het verschil is enorm. Als we nog steeds een zondige natuur hebben, dan zijn we gedoemd tot een leven van schizofrenie (letterlijk – een gespleten geest), maar als het juist ons niet vernieuwde denken is dat het probleem veroorzaakt, dan kunnen we zien dat de situatie verbetert naarmate we ons denken vernieuwen.

Als we onze zondige natuur zelfs na de nieuwe geboorte hadden gehouden, dan zou iemand die voor zijn redding door een bepaalde zonde was gebonden er na zijn redding ook nog aan gebonden zijn. Hij zou de fysieke daad misschien kunnen nalaten, maar in zijn hart zou hij zich schuldig blijven voelen om die zonde in zijn gedachten te begaan (zie opmerking 12 bij Matt. 5:22)²⁶. Toch zijn er miljoenen voorbeelden van mensen die de nieuwe geboorte ervaren en zo veranderd zijn, dat juist die zonden waar ze, voordat ze gered werden, slaven van waren nu zo weerzinwekkend voor hen zijn dat ze geen wens meer hebben om die daden te begaan. Ze kunnen zichzelf niet eens meer vereenzelvigen met die oude mens die deze dingen deed, omdat ze een nieuwe schepping zijn (2 Kor. 5:17)²⁷, of een nieuw schepsel (SV), met een vernieuwd denken.

Het is werkelijk bevrijdend om te beseffen dat we niet meer zonden hoeven te begaan en dat de keuze aan ons is. Daarom kunnen we veranderen door de vernieuwing van ons denken (Rom. 12:2) omdat er niet langer een deel van ons is dat van nature een zondaar is. Dit is het punt dat Paulus in dit vers maakt. Om

het opstandingsleven van Jezus te ervaren, moeten we weten dat onze oude mens dood is. Daarna vernietigen we, door het vernieuwen van ons denken, het lichaam dat de oude mens achterliet, met als uiteindelijk resultaat dat we de zonde niet langer zullen dienen.

7 want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde.

Opmerking 9 bij Romeinen 6:7: Er is een verschil tussen “bevrijd” en “vrij” zijn. De Amerikaanse president Lincoln schafte in de 19de eeuw de slavernij af, waardoor de Amerikaanse slaven bevrijd waren, maar veel slaven bleven hun heren in slavernij dienen, omdat de waarheid voor hen verborgen werd gehouden of omdat in sommige gevallen de slaven bang waren dat ze geen zelfstandig leven konden leiden.

Evenzo zijn veel Christenen “bevrijd” van zonde, maar dat betekent niet automatisch dat alle Christenen die vrijheid ervaren. Door onwetendheid en misleiding kan satan doorgaan om zijn heerschappij te blijven houden over diegenen die zich nog niet bewust zijn van hun dood en opstanding met Christus.

8 Indien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven,

9 daar wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem.

Opmerking 10 bij Romeinen 6:9: Onze dood voor de zonde en opstanding tot leven met Christus is al een werkelijkheid in onze geest, maar het zal alleen dan een fysieke werkelijkheid worden als we deze waarheden weten en geloven. In dit vers benadrukt Paulus dat dit opstandingsleven ervan afhangt of wij weten dat onze dood met Jezus aan de zonde een eenmalige dood is die niet herhaald hoeft te worden.

Opmerking 11 bij Romeinen 6:9: Veel huidige theologen geloven dat we aan onze zonden zijn gestorven, maar dat we iedere morgen in onze zonden opstaan en dat wij daarom dit proces voortdurend moeten herhalen. Dat gebeurde niet met Jezus en deze verzen vergelijken ons doodzijn voor de zonde met de dood van Jezus voor de zonde. Het is waar dat we ons voortdurend dit doodzijn voor de zonde weer moeten toe-eigenen, maar er is een groot verschil tussen steeds weer opnieuw sterven en het vernieuwen van je denken met een volbracht feit.

Opmerking 12 bij Romeinen 6:9: Net zoals Jezus slechts eenmaal aan de zonde is gestorven (vers 10) en de dood nu geen heerschappij meer heeft over Hem, zal de zonde ook niet meer regeren over diegene die zijn dood met Christus erkent (vers 14). Iedere Christen die met de zonde worstelt heeft niet erkent dat hij dood is voor de zonde.

10 Want wat zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat zijn leven betreft, leeft Hij voor God.

11 Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wèl dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus.

Opmerking 1 bij Romeinen 6:11: Zoals reeds in opmerking 3 bij Romeinen 6:2 en opmerking 6 bij Romeinen 6:4 is uitgelegd, is onze oude mens dood. Omdat

er echter, zelfs na de nieuwe geboorte, nog steeds een begeerte tot zondigen aanwezig is, onderwijzen velen dat de oude mens voortdurend wordt opgewekt. Dat is niet zo.

Dit vers maakt zeer duidelijk dat we onszelf als dood voor de zonde moeten houden, net zoals Christus dood is voor de zonde. Het Griekse woord dat in dit vers met "zo" is vertaald is het woord "houto" dat betekent: "op deze manier (verwijzend naar wat voorafgaat of naar wat volgt)" Men kan ook zeggen: "op dezelfde manier, op een vergelijkbare manier, evenzo". Daarom zijn we net zo dood voor de zonde als Christus dood voor de zonde is.

Natuurlijk stierf Jezus slechts eenmaal voor de zonde, dus daarom kunnen wij slechts eenmaal sterven voor de zonde (verzen 9-10). Daarna houden wij onszelf gewoon dood voor de zonde en levend voor God.

Opmerking 2 bij Romeinen 6:11: In opmerking 6 bij Romeinen 4:3²⁸ wordt nadere uitleg gegeven over het Griekse woord "logizomai" dat in dit vers is vertaald met "vaststaan" of "het ervoor houden" (SV).²⁹ Dit woord heeft geen causatieve, of veroorzakende, betekenis, maar duidt juist op een inventarisatie, beschrijving, waardering of beoordeling van een reeds bestaande toestand. Daarom bestaat de toestand van dood zijn voor de zonde al voor de Christen, maar we moeten dit voordeel vastpakken door te erkennen dat het zo is. Het gebruik van het woord "wèl" in dit vers onderbouwt nog meer dat het al een volbracht werk van Christus is dat we ons gewoonweg toe-eigenen.

Opmerking 3 bij Romeinen 6:11: Veel mensen richten hun aandacht op "het dood voor de zonde zijn" wat in dit vers wordt genoemd, en laten het "levend zijn voor God"-gedeelte weg, of zetten dit op de tweede plaats. Ze nemen aan dat als ze alleen maar voor de zonde dood zijn, het leven met Christus automatisch komt. Dat is net zo min waar als dat fysieke dood automatisch fysieke opstanding voortbrengt. God heeft geen dode mensen nodig. Hij heeft mensen nodig die geestelijk uit de dood zijn opgewekt.

Mensen die geheel in beslag worden genomen door het sterven aan zichzelf zullen niet hun nieuwe leven met Christus kunnen ervaren. Dit vers verklaart nadrukkelijk dat we zonder meer, zonder enige twijfel, moeten geloven dat we in feite, in werkelijkheid al dood zijn voor de zonde, net zoals Christus al dood is voor de zonde.

Zoals in opmerking 9 bij Romeinen 5:21 is uitgelegd (zie eindnoot 5), is dood zijn voor de zonde niet het voeren van een strijd of overwinning over zonde, maar een bevrijding van onze oude mens, of zondige natuur, waardoor we een slaaf van de zonde waren. Onze oude mens bestaat niet meer en kan ons daarom niet langer meer overheersen als we de waarheid weten.

Het is verkeerd om te onderwijzen dat het dood zijn voor de zonde iets is dat we nog steeds moeten bereiken door al onze zonden te belijden en de zonde na te laten. Dit maakt dat de mensen meer dan ooit op zichzelf (hun zondige zelf) zijn gericht en versterkt eigenlijk de grip die het nog overgebleven gedeelte van de oude mens op ons leven heeft. De manier om van de overgebleven gevolgen van de oude mens in ons leven af te komen is niet door ons op onze zonden te richten, maar door ons te richten op onze herrezen eenheid met Christus.

Volgens de opdracht van dit vers moeten we daarom zonder meer rekenen op het feit dat onze oude mens weg is en het er net zo goed op houden dat onze nieuwe mens levend is met Christus en alleen die dingen wenst te doen die welgevallig zijn voor de Vader. Als we dit doen, zal het ons uiterlijk in ons vlees veranderen tot iemand die weerspiegelt wat we al innerlijk in onze geest zijn.

12 Laat dan de zonde niet langer als koning heersen in uw sterfelijk lichaam, zodat gij aan zijn begeerten zoudt gehoorzamen,

Opmerking 4 bij Romeinen 6:12: Als we deze zin zouden ontleden op de manier waarop we dat vroeger op school leerden, dan is het onderwerp van deze zin "gij". Paulus zegt hier: "Gij laat daarom de zonde niet langer als koning heersen in uw sterfelijk lichaam." Jij hebt de kracht om het regeren van zonde in je leven te beëindigen. Anders zou de Heer je niet dit bevel hebben gegeven.

Een onterecht geloof dat we het niet kunnen helpen dat we zondigen is één van de belangrijkste redenen dat we juist zondigen. De kracht van zonde in ons leven (zie nogmaals opmerking 9 bij Rom. 5:21) is gebroken en de enige reden dat een Christen zondigt is omdat hij zijn denken niet heeft vernieuwd met de werkelijkheid van dit nieuwe leven in Christus.

Opmerking 5 bij Romeinen 6:12: Het woord "dan" maakt onze mogelijkheid om een einde te maken aan de regering van zonde in ons leven, waar dit vers over spreekt, afhankelijk van de waarheid die in vers 11 werd gegeven. We moeten zonder enige twijfel weten dat onze oude mens dood en weg is, en daarna, en alleen daarna, zullen we in staat zijn om ons denken te vernieuwen en een einde te maken aan het dictatorschap van zonde in ons leven.

13 en stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God, als mensen, die dood zijn geweest, maar thans leven, en stelt uw leden als wapenen der gerechtigheid ten dienste van God.

14 Immers, de zonde zal over u geen heerschappij voeren, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

Opmerking 6 bij Romeinen 6:14: De oude mens is dood en weg. Toch is er nog een overblijfsel van de oude mens, of de nog niet vernieuwde gedachten en gevoelens die de oude mens achterliet. Paulus verwijst naar deze doorzeurende uitwerkingen van de oude mens of zonde.

Paulus verklaart zeer duidelijk dat de reden dat de zonde geen heerschappij over ons zal hebben is omdat we niet onder de wet zijn (zie opmerking 3 bij Rom. 3:19)³⁰, maar onder de genade (zie nogmaals opmerking 5 bij Rom. 1:5). De meeste Christenen functioneren tegenwoordig nog steeds onder de wet. Het is daarom geen verrassing dat de zonde nog steeds heerschappij over hen heeft. Het is een eerste vereiste om onze bevrijding van de Oudtestamentische wet te begrijpen voordat we de heerschappij van de zonde over ons leven kunnen breken.

De reden waarom dit zo is, is omdat de wet de zonde versterkt door schuld voort te brengen wat ons veroordeelt en doodt (zie opmerking 4 bij Rom. 3:19)³¹. De

wet bracht ook de toorn van God op onze zonde (zie opmerking 3 bij Rom. 4:15)³². Wanneer we echter de verzoening van Christus voor onze zonde aanvaardden, hoeven we de toorn van God niet langer meer te vrezen. Deze was op Jezus geplaatst. We hebben ook niet meer de wet nodig die ons veroordeelt en doodt. We zijn al bij Christus gekomen voor redding, en dat is waar de wet voor bedoeld was (Gal. 3:24-25)³³.

Dit te weten bevrijdt iemand van zonde. Het maakt iemand niet vrij om te zondigen. Iedere Christen gaat tot op zekere hoogte door met zondigen, niet omdat we dit moeten doen, maar omdat we nog steeds in het proces zijn om ons denken te vernieuwen. Als we echter niet veroordeeld zijn en ons afgescheiden van God voelen vanwege onze zonde, dan zijn we vrij om naar God te gaan om hulp te krijgen in plaats van uit angst weg te gaan van God. De sleutel om de heerschappij van de zonde over ons leven te breken is dus Gods genade te begrijpen en onze bevrijding van de wet.

15 Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet onder de wet, maar onder de genade zijn? Volstrekt niet!

Opmerking 7 bij Romeinen 6:15: Paulus was dit zesde hoofdstuk met net zo'n vraag begonnen of zijn onderwijs mensen aanmoedigde om te zondigen. Hij wijdde de eerste vijftien verzen van dit hoofdstuk aan de uitleg dat Christenen niet zondigen omdat ze dood zijn voor de zonde. In vers 14 noemt hij onze bevrijding van de wet weer, wat een zelfde soort vraag teweegbrengt. In de rest van dit hoofdstuk legt hij uit dat de tweede reden waarom Christenen niet zondigen is omdat het satan een toegang tot ons leven geeft.

16 Weet gij niet, dat gij hem, in wiens dienst gij u stelt als slaven ter gehoorzaamheid, ook moet gehoorzamen als slaven, hetzij dan van de zonde tot de dood, hetzij van de gehoorzaamheid tot gerechtigheid?

Opmerking 8 bij Romeinen 6:16: Dit is het tweede argument dat Paulus in dit hoofdstuk geeft waarom Christenen niet in zonde leven. De wettische Joden waren op zoek naar een leven zonder zonde zodat ze de gunst van God konden verdienen. Paulus had afdoende aangetoond dat niemand zich aan de voorschriften van de wet kon houden en dat de wet nooit gegeven was met rechtvaardiging als doel (zie nogmaals opmerking 4 bij Rom. 3:19 en opmerking 14 bij Rom. 3:31)³⁴. Hij legt daarom uit dat de Christenen er nog steeds naar streven om heilig te leven, maar vanwege andere redenen.

Deze tweede reden om heilig te leven die Paulus aan de gelovige geeft, is dat wanneer we de zonde gehoorzamen, we onszelf aan satan overgeven, de auteur van die zonde. Let op het gebruik van het persoonlijk voornaamwoord "wiens" in dit vers. Zich overgeven aan zonde is zich overgeven aan een persoon, satan. God rekent ons de zonde niet toe (zie opmerking 2 bij Rom. 5:13)³⁵, maar de duivel doet dat wel (zie nogmaals opmerking 3 bij Rom. 5:14). Onze daden zetten ofwel de kracht van satan ofwel de kracht van God in ons vrij.

Hoewel God ons onze zonden niet toerekent, kunnen we ons daarom niet de luxe van zonde permitteren, omdat het satan toegang tot ons geeft. Als een Christen zondigt en daardoor de duivel een gelegenheid geeft om dood in zijn leven voort te brengen, is de manier om dat te stoppen door de zonde te belijden en God is

trouw en rechtvaardig om de vergeving, die al in onze wedergeboren geest aanwezig is, te nemen en deze in ons vlees vrij te zetten, waardoor satan en zijn bolwerken worden uitgeschakeld (zie opmerking 11 bij Rom. 4:8)³⁶.

Opmerking 9 bij Romeinen 6:16: Het Griekse woord dat in dit vers tweemaal met “slaven” is vertaald is “doulos”, wat op de meest onderdanige vorm van slavernij wijst (zie opmerking 1 bij Rom. 1:1)³⁷. Daarom spreekt Paulus hier niet over een onregelmatige vergissing van onze kant, maar juist van een dienstbare toestand waarbij iemand zichzelf volkomen aan de wil van een ander overlevert. Paulus verklaart hier dus dat iemand die zichzelf ten dienste van de zonde stelt in feite een slaaf wordt van de duivel, terwijl iemand die gerechtigheid gehoorzaamt zichzelf ten dienste stelt van de Heer. Dit is de tweede reden in dit hoofdstuk waarom een Christen heilig zou moeten leven.

17 Maar Gode zij dank: gij waárt slaven der zonde, doch gij zijt van harte gehoorzaam geworden aan die vorm van onderricht, die u overgeleverd is; 18 en, vrijgemaakt van de zonde, zijt gij in dienst gekomen van de gerechtigheid.

Opmerking 10 bij Romeinen 6:18: Jezus zei: “Niemand kan twee heren dienen, want hij zal òf de ene haten en de andere liefhebben, òf zich aan de ene hechten en de andere minachten; gij kunt niet God dienen èn Mammon” (Matt. 6:24). We kunnen niet een dienaar van de gerechtigheid worden totdat we vrijgemaakt zijn van het dienen van de zonde.

In vers 16 werd het woord slaven gebruikt. Christenen zondigen nog steeds (1 Joh. 1:7, 9)³⁸, maar ze zijn niet meer slaven van de zonde (zie nogmaals opmerking 9 bij Rom. 5:21). Degenen die geloven dat de oude mens nog steeds leeft en nog steeds heerschappij heeft in hun leven zullen niet de vreugde ervaren om in dienst te zijn van de gerechtigheid.

19 Ik zeg dit van menselijk standpunt om de zwakheid van uw vlees. Want gelijk gij uw leden gesteld hebt ten dienste van de onreinheid en van de wetteloosheid tot wetteloosheid, zo stelt nu uw leden ten dienste van de gerechtigheid tot heiliging.

20 Want toen gij slaven waart der zonde, waart gij vrij van de gerechtigheid.

Opmerking 1 bij Romeinen 6:20: In vers 18 had Paulus juist verklaard dat we de Heer zouden moeten dienen met dezelfde vurigheid waarmee we, voordat we wedergeboren waren, de duivel dienden. Hij voert deze vergelijking door tot en met vers 22 en maakt een verbazend punt. Hij zegt dat op dezelfde manier dat onze goede daden onze zondige natuur niet konden veranderen voordat we wedergeboren waren, onze zondige daden onze rechtvaardige natuur niet kunnen veranderen nu we een nieuwe schepping in Christus Jezus zijn.

In dit vers beschrijft de zinsnede “slaven der zonde” iemand voordat hij wedergeboren is. De zinsnede “vrij van de gerechtigheid” zegt niet dat een verloren mens niets goeds kan doen, maar juist dat alle goede daden van individuele mensen niet goed genoeg zijn om zijn natuur te veranderen. Hij moet wedergeboren worden (zie nogmaals opmerking 2 bij Joh. 3:3).

De meeste Christenen hebben deze waarheid zonder meer geaccepteerd. Ze werden gered doordat ze dit geloofden. Toch is precies dezelfde terminologie weer gebruikt in vers 22 op een manier die slechts weinig Christenen accepteren. Dezelfde logica die in vers 20 is gebruikt, wordt in vers 22 omgekeerd.

Als "slaven van de zonde" in vers 20 verwees naar iemand voordat hij gered was, dan betekent "in de dienst van God" in vers 22 precies het omgekeerde, iemand die gered is door geloof in Christus. Als "vrij van de gerechtigheid" in vers 20 een verloren mens beschrijft die niet in staat is om door zijn eigen goede werken zijn zondige natuur te veranderen, dan beschrijft "vrijgemaakt van de zonde" in vers 22 een Christen die niet in staat is zijn gerechtvaardigde natuur door zijn zonden te veranderen.

Dit is een krachtige waarheid. Op dezelfde manier waarop onze zondige natuur niet veranderd kan worden door onze eigen daden, kan onze wedergeboren geest ook niet worden veranderd door onze daden. Als we één van deze waarheden aanvaarden, dan moeten we de andere ook aanvaarden. We kunnen niet in alle eerlijkheid vers 20 aanvaarden en vers 22 verwerpen, wanneer precies dezelfde terminologie in dezelfde context wordt gebruikt.

Daden kunnen niet een nieuwe geboorte voortbrengen en daden kunnen de nieuwe geboorte niet vernietigen. We moesten geloven om redding te krijgen en we moeten opzettelijk dat geloof in Christus verwerpen om door God verworpen te worden (zie opmerking 6 bij Rom. 1:28³⁹ en opmerking 9 bij Rom. 1:32)⁴⁰.

21 Wat voor vrucht hadt gij toen? Dingen, waarover gij u nu schaamt; immers, het einde daarvan is de dood.

22 Maar thans, vrijgemaakt van de zonde en in de dienst van God gekomen, hebt gij tot vrucht uw heiliging en als einde het eeuwige leven.

Opmerking 2 bij Romeinen 6:22: Merk op dat heiligheid een vrucht is en niet een wortel van redding. Dit wil zeggen dat heiligheid een nevenproduct is van een relatie met God en dat het niet een relatie met God voortbrengt (zie opmerking 21 bij Matt. 23:26)⁴¹.

23 Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.

Opmerking 3 bij Romeinen 6:23: Een "loon" is een "passende teruggave, vergoeding, compensatie of bezoldiging (SV)". Zonde heeft een loon dat wordt uitbetaald en niemand kan zonder geloof in Jezus om die "betalingsdag" heen.

Zoals in opmerking 9 bij Romeinen 5:21 uitgelegd (zie eindnoot 5), is de zonde waarvan hier gesproken wordt niet een afzonderlijke zondige daad maar juist de zondige natuur of de oude mens. Iemand die niet opnieuw geboren wordt, zal rekenschap moeten geven van alle slechte dingen die hij heeft begaan als gevolg van zijn zondige natuur (zie opmerking 4 bij Marc. 3:20)⁴². Degenen die echter door geloof in Jezus wedergeboren worden, hebben geen zondige natuur en zullen daarom niet deze betaling met de dood ontvangen.

Er wordt hier niet gesproken over de fysieke dood van onze lichamen. Fysieke dood, evenals ieder gevolg van onze zondige natuur (zoals ziekte, depressiviteit,

angst, enz.) zijn slechts nevenproducten van de geestelijke dood die al binnenin ons aanwezig was. De Heer vertelde Adam dat op de dag dat hij van de verboden boom zou eten hij zeker zou sterven (Gen. 2:17)⁴³. Adam stierf die dag niet fysiek, maar hij stierf geestelijk. Zijn fysieke dood kwam 930 jaar later (Gen. 5:5)⁴⁴ als een nevenproduct van zijn geestelijke dood.

Het loon van de dood dat degenen die niet wedergeboren zijn zullen ontvangen, is tweeledig. De Bijbel spreekt van een tweede dood (Openb. 2:11; 20:6, 14; 21:8)⁴⁵ wat verbanning naar de poel des vuurs is (zie nogmaals opmerking 4 bij Marc. 3:29) op de dag des oordeels. De eerste dood is scheiding van God (of geestelijke dood) die door Adam werd geërfd (zie opmerking 4 bij Rom. 5:16⁴⁶ en opmerking 6 bij Rom. 5:19)⁴⁷.

Dit vers spreekt dus met name over de geestelijke dood die door Adam geërfd was en daarna de tweede dood, wat eeuwige verbanning van God en kwelling in de poel des vuurs is. Maar ieder negatief gevolg van zonde wat niet deel uitmaakte van Gods oorspronkelijke plan voor de mens kan echter ook in het woord "dood" worden begrepen, omdat dit een rechtstreeks gevolg is van de geestelijke dood.

Opmerking 4 bij Romeinen 6:23: Eeuwig leven (zie opmerking 94 bij Joh. 17:3)⁴⁸ is een gave. Een gave is iets wat vrijwillig en zonder verrekening wordt verleend, een geschenk. We kunnen niets doen om deze gave te verdienen. Eeuwig leven zou geen gave meer zijn als we het zouden verdienen (Rom. 11:6)⁴⁹. We ontvangen deze gave door geloof.

Eindnoten Romeinen – hoofdstuk 6:

(Om in Word terug te gaan: zet de cursor in de eindnoot, klik rechts, kies "Ga naar eindnoot")

¹ *Rom. 1:5 door wie wij genade en het apostelschap ontvangen hebben om gehoorzaamheid des geloofs te bewerken voor zijn naam onder al de heidenen,*

Opmerking 5 bij Romeinen 1:5: Dit is de eerste keer van de 24 keer dat het woord “genade” wordt gebruikt in de brief van Paulus aan de Romeinen. Het Griekse woord voor genade is “charis” en wordt in het Nieuwe Testament op verschillende manieren vertaald, zoals gunst, dank, goedgunstig, verdienstelijk, welgevallen, gave en aangenaam. De meest voorkomende vertaling is het woord “genade” dat in de NBG51 in het Nieuwe Testament 134 keer wordt gebruikt.

Het woord “charis” (genade) houdt het idee van welwillendheid in voor iemand die dat niet heeft verdiend. De schrijvers van het Nieuwe Testament gebruikten het woord “charis” voornamelijk voor die welwillendheid waarmee God zijn gunsten schenkt aan degenen die het niet verdienen.

Een andere vorm van het Griekse woord “charis” (genade) is “charisma” dat als “gave” wordt vertaald. “Charisma” is een genadegave, een gave die die door God wordt gegeven uit genade. Met andere woorden, “charisma” is een speciale vorm of manifestatie van Gods genade. Het wordt gebruikt als beschrijving van de vrije gaven: gerechtigheid (Rom. 5:16-17), de geestelijke gaven (1 Kor. 12:28-31; Rom. 12:6-8), eeuwig leven (Rom. 6:23), de vijf bedieningsgaven (Ef. 4:11), celibaat (1 Kor. 7:7), genezing (1 Kor. 12:9, 28, 30), en wonderbaarlijke tussenkomst (2 Kor. 1:11).

² *Hand. 20:24 Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Here Jezus ontvangen heb om het evangelie der genade Gods te betuigen.*

Opmerking 5 bij Handelingen 20:24: Als dit vers wordt vergeleken met Gal. 1:6 dan is het zeer duidelijk dat het evangelie de genade van God is en de genade van God het evangelie is. Het woord “evangelie” komt van het Griekse woord “euangelion” wat “goede boodschap of goed nieuws” betekent. Alleen in de genade (onverdiende gunst) van God is er goed nieuws.

In veel gevallen is de religieuze kerk de boodschapper geworden van de morele wetten van God en het “slechte nieuws” dat er zeker een oordeel komt als er geen berouw is. Hoewel dat zeker wel waar is, is dat niet het goede nieuws van het evangelie. Het is het evangelie dat de kracht van God is tot behoud (Rom. 1:16). Bewustzijn van onze zondigheid en de noodzaak voor een Redder is zeker wezenlijk, maar als het goede nieuws van Gods genade wordt weggelaten, dan doodt en veroordeelt de kennis van zonden (2 Kor. 3:7, 9), brengt schuld voort (Rom. 3:19) en brengt de mens feitelijk nog meer onder de heerschappij van zonde (Rom. 6:14).

Om mensen te vertellen dat ze zondig zijn en dat God zonde haat is niet het evangelie. Het evangelie is het goede nieuws dat, hoewel we zondaars zijn en Gods toorn verdienen, God ons zo lief heeft dat Hij Zijn Zoon zond als onze plaatsvervanger, die onze straf droeg, zodat wij geheel rechtvaardig zouden worden gemaakt voor Zijn aangezicht, gebaseerd op ons geloof in het volbrachte werk van Christus en niet op onze eigen prestaties.

Op deze manier ontvangen we niet alleen de wedergeboorte, maar het is ook de enige manier om met God te blijven wandelen nadat we onze redding hebben ervaren (Kol. 2:6). De Galaten begonnen hun relatie met God door geloof in wat Jezus voor hen had gedaan, maar werden later misleid omdat ze dachten dat terwijl ze in het Christelijke leven groeiden, hun wandel met de Heer afhankelijk was van hun eigen heilige daden. Paulus noemde dit “betoverd” (Gal. 3:1).

Tegenwoordig beginnen sommige mensen ook hun Christelijk leven in volkomen afhankelijkheid van een Redder, maar gaandeweg krijgen ze de overtuiging dat als hun heiligheid niet wordt toegevoegd aan hun geloof in Jezus God niet in hun levens zal bewegen. Dat zal niet werken. Dat is niet het evangelie van de genade van God. “Zoals gij Christus Jezus, de Here, aanvaard hebt, wandelt in Hem.”

³ Rom. 3:8 Het is toch niet, zoals men van ons lastert en sommigen ons laten zeggen: Laten wij het kwade doen, opdat het goede eruit voortkome? Het oordeel over dezen is welverdiend.

⁴ *Rom. 5:14 Toch heeft de dood als koning geheerst van Adam tot Mozes, ook over hen, die niet gezondigd hadden op een gelijke wijze als Adam overtrad, die een beeld is van de komende.*

Opmerking 3 bij Romeinen 5:14: Als God tot de tijd van de wet van Mozes geen oordeel had gebracht over de zonden van de mens, waarom stierven de mensen dan nog steeds? Is de dood niet het loon van de zonde (Rom. 6:23)? Dus waarom stierven de mensen dan nog steeds als hun zonden hen niet werden toegerekend?

Zonde heeft een tweeledig resultaat. Het is niet alleen een overtreding tegen God, dat Zijn oordeel verdient, maar het is ook de ingang van satan in ons leven. In Romeinen 6:16 staat: “Weet gij niet, dat gij hem, in wiens dienst gij u stelt als slaven ter gehoorzaamheid, ook moet gehoorzamen als slaven, hetzij dan van de zonde tot de dood, hetzij van de gehoorzaamheid tot gerechtigheid?” Als we ons overgeven aan zonde, dan onderwerpen wij onszelf aan satan, de auteur van alle zonde.

Daarom stierven de mensen nog steeds, hoewel God niet Zijn oordeel over hun zonden bracht. Satan was degene die de macht over de dood had (Heb. 2:14) en satan veroorzaakte door de zonde dat mensen

sterven. Naarmate de zonde zich vermenigvuldigde op de aarde, nam de potentiële levensduur van de mens af, niet vanwege Gods oordeel, maar vanwege de gevolgen van de zonde op het menselijk ras. Hieruit kunnen we zien dat zelfs als God de zonde niet oordeelt, de zonde nog steeds dodelijk is. Daarom zou de Nieuwtestamentische gelovige weerstand moeten bieden aan de zonde. God brengt geen oordeel over Zijn kinderen vanwege hun zonde (zie opmerking 11 bij Rom. 4:8), maar satan zal dat wel doen. Een Christen leeft niet heilig om Gods oordeel te vermijden, maar opdat onze vijand geen toegang tot ons zal hebben.

⁵ *Rom. 5:21 opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid ten eeuwigen leven door Jezus Christus, onze Here.*

Opmerking 9 bij Romeinen 5:21: De zonde waarvan hier wordt gesproken zijn niet de afzonderlijke zondige daden die wij begaan, maar de neiging om te zondigen. Paulus spreekt hier over een aangeboren neiging, beheptheid, aanleg om te zondigen.

Het woord "zonde" wordt in 36 verzen in de brief aan de Romeinen gebruikt (Rom. 3:9, 20; 4:8; 5:12, 13, 20, 21; 6:1, 2, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 20, 22, 23; 7:7, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 20, 23, 26; 8:2, 3, 10; 14:23) en het meervoud "zonden" in drie verzen (Rom. 3:25; 4:7 en 11:27).

Het woord 'zonde' of 'zonden' komt van twee Griekse woorden. Een van deze Griekse woorden is "hamartema", dat alleen in Rom. 3:25 wordt gebruikt en verder nog drie keer in het Nieuwe Testament (Marc. 3:28; 4:12; 1 Kor. 6:18).

Het andere Griekse woord is "hamartia". Dit is een zelfstandig naamwoord. Er is ook een werkwoord "hamartano", dat in Rom. 6:15 met "zondigen" is vertaald. Een zelfstandig naamwoord verwijst naar een persoon, plaats of ding, terwijl een werkwoord naar de actie van het zelfstandige naamwoord verwijst. Daarom verwijzen de woorden 'zonde' of 'zonden' in de brief aan de Romeinen naar de neiging van de mens om te zondigen en niet naar de afzonderlijke zondige daden. Als je denkt dat het woord zonde in deze hoofdstukken naar de daad van zonde verwijst, dan heb je niet begrepen wat Paulus hier zegt. De strijd van de gelovige is niet tegen afzonderlijke zondige daden, maar tegen de innerlijke neiging om te zondigen. Als deze neiging gebroken kan worden, dan zullen de zondige daden ophouden. Onze afzonderlijke zondige daden zijn slechts een uitdrukking of indicatie hoe goed we het doen in onze strijd tegen deze hartstoestand wat ons tot zondigen aanzet.

In Romeinen 5:12 staat dat deze neiging om te zondigen (of wat door velen de zondige natuur wordt genoemd) door Adam de wereld in werd gebracht. Deze zondige natuur is er de oorzaak van dat we zondigen. Onze afzonderlijke zondige daden gaven ons niet een zondige natuur (zie opmerking 17 bij Joh. 8:44 en opmerkingen 4 en 4 bij Rom. 7:9).

Toen wij werden gered, stierf onze oude mens (Rom. 6:6) oftewel onze zondige natuur, maar de neiging om te zondigen bleef door de gedachten en gevoelens die de oude mens achterliet. De Christen heeft niet langer meer een zondige natuur die hem aanzet om te zondigen, maar hij is bezig om zijn denken te vernieuwen (Rom. 12:2).

⁶ *Joh. 3:3 Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.*

Opmerking 2 bij Joh. 3:3: Om het Koninkrijk van God binnen te kunnen gaan is het essentieel om wederomgeboren te zijn (vers 5). Zoals Jezus aan Nicodemus uitlegde, is dit niet een tweede lichamelijke geboorte, maar juist een geestelijke geboorte. Door zonde werd onze geest dood voor God (gescheiden van God) (Rom. 3:23; 6:23; 7:9,11; Ef. 2:1,5). Net zoals we niet zelf onze lichamelijke geboorte veroorzaakten, kunnen we ook niet onze geestelijke geboorte zelf voortbrengen. We zijn totaal niet bij machte om onszelf te redden (Jer. 13:23; Rom. 3:10-12; 8:7-8; Ef. 2:3) en daarom hebben wij een Redder nodig (Titus 1:4; 2:13; 3:4-5). Als we alleen maar in de Here Jezus Christus geloven zijn we gered (Hand. 16:31). Geloof is de enige voorwaarde (Rom. 3:28; 10:6-9). Alleen geloof redt. Reddend geloof staat echter niet alleen. In Jac. 2:17-18 staat: "geloof, indien het niet met werken gepaard gaat, is, op zichzelf genomen, dood ... toon mij dan uw geloof zonder de werken, en ik zal u mijn geloof tonen uit mijn werken." Redding is niet een reformatie, maar juist een vernieuwing, een nieuwe geboorte, een nieuwe schepping (2 Kor. 5:17), die alleen maar tot stand kan worden gebracht door een creatief wonder van de Heilige Geest (Joh. 1:13; 3:5).

⁷ Rom. 7:21-24 Zo vind ik dan deze regel: als ik het goede wens te doen, is het kwade bij mij aanwezig; want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods, maar in mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is. Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?

⁸ *Matt. 26:41 Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.*

Opmerking 3 bij Matt. 26:41: Onze geest is niet ons probleem. De wedergeboren Christen ontvangt bij de bekering een nieuwe geest (2 Kor. 5:17) die net als die van Jezus is (1 Joh. 4:17), omdat het de Geest van Jezus is (Rom. 8:9; Gal. 4:6). Onze wedergeboren geest is altijd gewillig om Gods wil te doen. Ons vlees is

juist het probleem.

Het vlees, zoals Jezus dit woord hier gebruikt, bestaat niet alleen uit ons fysieke lichaam, maar het beschrijft ook het ziel-deel van ons (zie opmerking 2 bij Matt. 22:37). God heeft aan iedere gelovige alles gegeven wat nodig is om in overwinning te wandelen, maar "we hebben deze schat in aarden vaten" (2 Kor. 4:7). Dit wil zeggen dat onze geest, waarin God al Zijn kracht en heerlijkheid heeft neergelegd, opgesloten is in ons vlees.

Dat betekent niet dat we niet uit deze goddelijke bron kunnen putten. Naarmate we ons denken vernieuwen (Rom. 12:2) en naar het Woord van God handelen (Jak. 2:20), kunnen we deze goddelijke stroom door onze fysieke lichamen ervaren. Maar evenals in het fysieke onze spieren moeten worden gebruikt om toe te nemen in sterkte, moeten onze ziel- en fysieke delen geoefend worden in godsvrucht (1 Tim. 4:7-8). Gebed is een belangrijke manier om onszelf in godsvrucht te oefenen, en daarom maande Jezus Zijn discipelen aan om te waken en met Hem te bidden.

⁹ Hebr. 6:2 van een leer van dopen en van oplegging der handen, van opstanding der doden en van een eeuwig oordeel;

¹⁰ Matt. 3:11 Ik doop u met water tot bekering, maar Hij, die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig Hem zijn schoenen na te dragen; die zal u dopen met de heilige Geest en met vuur.

¹¹ 1 Kor. 12:13 want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt.

¹² *Marcus 16:16 Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.*

Opmerking 9 bij Marcus 16:16: Deze tekst heeft velen doen geloven dat de waterdoop een onderdeel is van de verlossing en dat de ervaring van het wedergeboren worden zonder waterdoop geen realiteit kan zijn. Door dit soort denken zou, gebaseerd op Joh. 6:40, het aanschouwen van Jezus een voorwaarde moeten zijn voor redding.

Het is geloof in het verlossende werk van Christus waardoor we behouden worden, niet door onze handelingen. Jacobus schrijft echter dat geloof zonder werken dood is (Jac. 2:20). Alleen geloof redt, maar reddend geloof komt nooit alleen, er moet naar gehandeld worden. Hier verwijst Marcus naar als hij spreekt over de doop.

De waterdoop is een opdracht van Jezus en het is de eerste handeling nadat iemand tot geloof is gekomen. Deze verklaring van Marcus zou ook vertaald kunnen worden als "wie gelooft met reddend geloof (m.a.w. geloof dat werken voortbrengt) zal behouden worden". In die zin is de waterdoop erg belangrijk. Het is een gelegenheid om te handelen naar onze nieuwe geloofsbekentenis. Bij een ieder die weigert om de opdracht van Jezus om zich te laten dopen in water te volgen is het twijfelachtig of hij nu wel of niet echt gelooft.

Er zijn echter schriftuurlijke voorbeelden van mensen die wedergeboren waren voordat ze in water werden gedoopt. Cornelius en zijn vrienden waren vervuld met de Heilige Geest en spraken in tongen voordat ze in water werden gedoopt (Hand. 10:44-48). In Johannes 14:17 staat dat Jezus zei dat een ongelovige niet de Heilige Geest kan ontvangen (zie opmerking 27 bij Joh. 14:17), dus Cornelius en zijn vrienden moesten al wedergeboren zijn voordat ze zich lieten dopen.

Toen Petrus voor de gelovigen in Jeruzalem verhaalde over de bekering van Cornelius, verwees hij naar de doop in de Heilige Geest als bewijs van de bekering van heidenen, maar hij noemde nooit hun waterdoop (Hand. 11:1-8). Dit zou ondenkbaar zijn geweest als de vroege gemeente de waterdoop als een vereiste voor redding had beschouwd.

In Handelingen 19:1-7 kwam de apostel Paulus ook een aantal discipelen tegen die in Jezus waren gaan geloven door de prediking van Johannes de Doper en door Johannes in water waren gedoopt, maar zij hadden niet gehoord van de doop in de Heilige Geest. Paul doopte hen opnieuw met de Christelijke doop en toen ontvingen ze de Heilige Geest, maar het feit blijft dat ze volgelingen van Jezus waren voordat ze op de juiste manier in water waren gedoopt.

De waterdoop is het teken van het nieuwe verbond, net zoals besnijdenis het teken van het oude verbond was. In Romeinen 4 maakt de apostel Paulus het overduidelijk dat hoewel Abraham besneden was, zijn besnijdenis enkel een teken was. Abraham was gerechtvaardigd voor God voordat hij besneden werd. Paulus voert in Galaten 5:1-6 aan dat iedereen die zijn vertrouwen stelt in het besneden zijn buiten de genade staat en dat Christus hem geen nut zal doen.

De besnijdenis was een gebod van God die gehouden moest worden (Gen. 17:9-14), maar toch was Abraham 13 jaar voordat hij werd besneden al gerechtvaardigd (Gen. 15:6 + Gen. 17:23-26). Evenzo is de waterdoop een gebod, maar het houden van dit gebod brengt geen rechtvaardiging voort.

Jezus sprak over de vergeving van zonden zonder dat hij over de waterdoop sprak (Matt. 9:2; Luc. 7:48,50; 18:14; 19:9; 23:43) en Petrus (Hand. 3:19-4:4) en Paulus (Hand. 13:38-43 + 1 Kor. 1:13-17) deden dit ook.

Filippus vertelde de Ethiopische eunuch, die aan Filippus vroeg om hem te dopen, dat als hij met zijn hele hart geloofde, hij gedoopt kon worden (Hand. 8:37). Filippus gebruikte alleen maar de waterdoop nadat iemand al tot geloof was gekomen. Op deze manier gebruikt Marcus de waterdoop.

¹³ *Hand. 2:38 En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen.*

Opmerking 2 bij Handelingen 2:38: Deze Joden werden in hun hart geraakt door de toespraak van Petrus en ze deden een beroep op Petrus en de andere apostelen om hun te vertellen wat ze moesten doen om het met God in orde te kunnen maken. Petrus vertelde ze toen dat ze zich moesten bekeren en zich laten dopen tot vergeving van zonden. Onder Christenen is over dit vers veel strijd gevoerd.

Bekering is niet het grootste twistpunt. Velen zullen niet ontkennen dat bekering erbij hoort om behoudenis te verkrijgen (zie opmerking 1 bij Matt. 3:2 en opmerking 3 bij Lucas 15:18). Het werkelijke twistpunt is de waterdoop, en meer in het bijzonder of de waterdoop een vereiste is of een bewijs van behoudenis. De waterdoop is een opdracht van Jezus en zou gehoorzaamd moeten worden, net zoals ieder andere opdracht die Hij gaf, maar als wij ons geloof in de waterdoop stellen als een middel tot redding, dan is dat een belediging voor Christus en voor wat Hij voor ons heeft gedaan. We zeggen dan dat Jezus niet voor alles heeft voldaan en dat er nog een prijs is die wij moeten voldoen om behouden te worden.

Degenen die prediken dat de waterdoop noodzakelijk is om redding te verkrijgen, prediken ook altijd andere heilige daden die we moeten doen om gered te worden, omdat ze geloven dat geloof in wat Christus heeft gedaan niet genoeg is. Ze geloven dat we bepaalde dingen moeten doen om gered te worden en ze halen dit vers aan met de waterdoop als een voorbeeld. Als iemand dat gelooft, verschuift de last van behoudenis van Jezus op ons.

Het antwoord op dit probleem is in dit vers te vinden in het kleine woord "tot". Het Griekse woord dat in dit vers met "tot" is vertaald is "eis" en dat kan betekenen "vanwege, als een gevolg van, opdat", of het kan ook betekenen "om te verkrijgen".

Zoals in opmerking 9 bij Marcus 16:16 is uitgelegd, zijn er twee voorbeelden van verschillende groepen mensen die wedergeboren werden voordat zij in water werden gedoopt. Daarom kan de waterdoop niet een vereiste zijn om redding te verkrijgen. Het moet daarom een handeling zijn die als een gevolg van de vergeving van zonden komt. Het is een daad van gehoorzaamheid die alleen iemand die al wedergeboren is kan verrichten (Hand. 8:36:37).

De waterdoop is een uiterlijke blijk van een innerlijke verandering. Het is uiterst nuttig als een daad die de duivel weerstaat en als een getuigenis die ons als één met Christus vereenzelvigt, maar het kan ons niet redden (zie opmerking 55 bij Matt. 7:21 en opmerking 21 bij Matt. 23:26).

¹⁴ 1 Kor. 12:13 want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt.

Kol. 2:12 daar gij met Hem begraven zijt in de doop. In Hem zijt gij ook mede opgewekt door het geloof aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt.

¹⁵ 1 Petr. 2:24 die zelf onze zonden in zijn lichaam op het hout gebracht heeft, opdat wij, aan de zonden afgestorven, voor de gerechtigheid zouden leven; en door zijn striemen zijt gij genezen.

¹⁶ Ef. 2:5-6 ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, – door genade zijt gij behouden –, en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus,

¹⁷ Kol. 2:12-13 daar gij met Hem begraven zijt in de doop. In Hem zijt gij ook mede opgewekt door het geloof aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt. Ook u heeft Hij, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en onbesnedenheid naar het vlees, levend gemaakt met Hem, toen Hij ons al onze overtredingen kwijtschold,

¹⁸ Kol. 3:1 Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods.

¹⁹ Spr. 23:7 want als iemand die zijn eigen plannen maakt, zo is hij; vgl. SV: Want gelijk hij bedacht heeft in zijn ziel, also zal hij tot u zeggen; KJV: For as he thinketh in his heart, so is he – want zoals hij in zijn hart denkt, zo is hij.

²⁰ Ef. 1:3 Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus.

²¹ Gen. 2:17 maar van de boom der kennis van goed en kwaad, daarvan zult gij niet eten, want ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven.

Rom. 5:12 Daarom, gelijk door één mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood tot alle mensen doorgegaan, omdat allen gezondigd hebben;

Rom. 5:15 Maar het is met de genadegave niet zo als met de overtreding; want, indien door de overtreding van die ene zeer velen gestorven zijn, veel meer is de genade Gods en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus, voor zeer velen overvloedig geworden.

Rom. 5:17 Want, indien door de overtreding van de ene de dood als koning is gaan heersen door die ene, veel meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus.

Rom. 6:23 Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.

Ef. 2:1 Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden,

²² Rom. 7:9 *Ik heb eertijds geleefd zonder wet; toen echter het gebod kwam, begon de zonde te leven, maar ik begon te sterven,*

Opmerking 3 bij Romeinen 7:9: Paulus verklaart hier dat er een tijd in zijn leven was dat hij (in zijn ziel, emotioneel en als persoonlijkheid) niet van God was gescheiden. Dit was voordat het gebod kwam. Maar de wet van God werd duizenden jaren voordat Paulus was geboren gegeven. Wat betekent dit dus?

Waar Paulus spreekt van de tijd dat het gebod, of de wet kwam, spreekt hij van de tijd in het leven van iedere persoon waarop deze inziet dat hij het gebod van God overtreedt. Een kind kan misschien weten dat hem is verteld dat hij bepaalde dingen niet mag doen en als hij het wel doet, hij gestraft zal worden. Er komt echter een tijd dat het kind beseft dat hij niet ongehoorzaam is aan alleen maar moeder of vader of aan de maatschappij, maar dat het ongehoorzaamheid aan God is. Dat is de tijd dat het gebod komt en vanaf die tijd rekent God die persoon zijn zonde toe. Voor die tijd wordt de zondige natuur van die persoon hem niet toegerekend (zie opmerking 2 bij Rom. 5:13) en kan hij gemeenschap hebben met God.

Merk op dat Paulus zei "toen echter het gebod kwam, begon de zonde te leven". Hij zei niet dat de zonde toen pas kwam. Je kunt niet iets opwekken dat al niet bestond. De zondige natuur bestaat al in ieder mens als hij geboren wordt (zie opmerkingen 1 en 4 bij Rom. 5:15), maar totdat het gebod komt, is die natuur dood (vers 8). Dat betekent niet dat die natuur niet werkt. Wij weten uit ervaring dat zeer jonge kinderen al een goed werkende zondige natuur kunnen hebben. Maar God rekent ons die zonde niet toe tot de tijd dat ieder persoon willens en wetens Gods gebod overtreedt.

Daarom kunnen kinderen van God ontvangen voordat ze zelfs maar wedergeboren zijn en vanwege deze redenering gaan kleine kinderen die sterven naar de hemel. Tot de tijd, die Paulus "toen het gebod kwam" noemt en die door velen "de leeftijd van onderscheid" wordt genoemd, bestaat de zondige natuur wel, maar God rekent die zonde niet toe. Daarom dragen ze niet Gods oordeel over die zonde. Maar als de tijd van het gebod eenmaal is gekomen, dan wordt de toorn van God over die zonde vrijgezet (zie opmerking 3 bij Rom. 4:15), en tenzij zij Jezus als hun Redder ontvangen, zullen ze de eeuwige straf van God moeten ondergaan (zie opmerking 4 bij Marc. 3:29).

Het is onmogelijk om een bepaalde leeftijd te plaatsen bij de tijd waarop dit onderscheid bij kinderen voorkomt. Het varieert van persoon tot persoon en voor sommigen, zoals in gevallen van achterlijkheid, is het mogelijk dat deze leeftijd van onderscheid nooit wordt bereikt. We kunnen er echter zeker van zijn dat onze alwetende God rechtvaardig zal zijn in Zijn oordeel over iedere persoon.

Opmerking 4 bij Romeinen 7:9: Iedere individuele persoon is geboren met een natuur die dood is door overtredingen en zonde (Ef. 2:1-3), maar totdat hij begrijpt dat hij rekenschap aan God is verschuldigd, wordt de zonde hem niet toegerekend. Tot die tijd zijn mensen levend in die zin dat ze met God kunnen communiceren zonder de barrière van zonde. Maar als het gebod eenmaal is gekomen en de zonde wordt toegerekend, is er een scheiding (of dood) van God die alleen maar hersteld kan worden door de nieuwe geboorte (zie opmerking 2 bij Joh. 3:3) door geloof in Jezus.

²³ Rom. 12:2 En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene.

²⁴ Ef. 2:1 Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden,

²⁵ 2 Kor. 4:11 Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare.

²⁶ Matt. 5:22 *Maar ik zeg u: Een ieder, die in toorn leeft tegen zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht. Wie tot zijn broeder zegt: Leeghoofd, zal vervallen aan de Hoge Raad, en wie zegt: Dwaas, zal vervallen aan het hellevuur.*

Opmerking 12 bij Matt. 5:22: In dit vers laat Jezus zien dat het nieuwe verbond dat Hij begon het hart en de motieven betreft, terwijl het oude verbond van Mozes om de uiterlijke daden ging. In 1 Joh. 3:15 staat duidelijk dat “een ieder die zijn broeder haat, is een mensenmoorder”. Dit is precies wat Jezus hier zegt en wat Hij met Matt. 5:27-28 vergelijkt.

²⁷ 2 Kor. 5:17 Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen. SV: Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw **schepsel**; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.

²⁸ *Rom. 4:3 Want wat zegt het schriftwoord? Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend.*

Opmerking 6 bij Romeinen 4:3: Het Griekse woord dat hier is vertaald met “toegerekend” is “logizomai” wat betekent: “inventariseren, een schatting maken”. Het is een rekenkundige term dat “in het grootboek opnemen” betekent. Ditzelfde woord wordt elf keer in dit hoofdstuk gebruikt in de vormen toegerekend, toerekenen en toerekent (Rom. 4:3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 22, 23, 24).

²⁹ Rom. 6:11 (SV) Alzo ook gij, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onze Heere.

³⁰ *Rom. 3:19 Nu weten wij, dat de wet, bij al wat zij zegt, tot hén spreekt, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt en de gehele wereld strafwaardig worde voor God,*

Opmerking 3 bij Romeinen 3:19: Deze zeer duidelijke verklaring komt als een schok voor veel Christenen. In het algemeen heeft het Christendom zich aangesloten bij de wet van het Oude Testament en de meeste Christenen hebben er nooit bij stilgestaan dat de wet niet voor hen was bedoeld. Paulus zegt echter dat de wet aan de Joden was gegeven. Het doel van de wet was om schuld teweeg te brengen en daarom slaat het veroordelende effect van de wet op iedereen die voor God deze schuld ontkent (2 Kor. 3:9; 1 Tim. 1:9). Maar Christenen die de wet van het Oude Testament (niet alles in het Oude Testament is de wet) beschouwen als Gods gave aan hen hebben het doel niet begrepen.

Dit wil niet zeggen dat Christenen het Oude Testament als Gods heilige woord zouden moeten verwerpen. Volstrekt niet. Het is duidelijk Gods Woord en daarom is het nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in gerechtigheid (2 Tim. 3:16). Het moet echter worden gezien in het licht van het nieuwe verbond. Jezus kocht ons niet alleen vrij van de vloek van de wet (Gal. 3:13), maar Hij maakte ons ook vrij van de wet zelf (Rom. 4:16; 6:14-15; 7:4-6; 8:2; 2 Kor. 3:7; Gal. 2:19; 3:24-25; 4:21; 5:18; Ef. 2:14-15; Kol. 2:14; 1 Tim. 1:9; Heb. 7:18-19; 8:7-13; 10:8-9). Een wens om onder de geboden van de wet van het Oude Testament te willen leven is een terugkeer naar slavernij en een verkeerd begrijpen van ons nieuwe verbond in Jezus (zie opmerking 2 bij Luc. 9:55; opmerking 1 bij Luc. 16:16 en opmerking 1 bij Luc. 19:8).

³¹ *Rom. 3:19 Nu weten wij, dat de wet, bij al wat zij zegt, tot hén spreekt, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt en de gehele wereld strafwaardig worde voor God,*

Opmerking 4 bij Romeinen 3:19: Paulus begint nu aan een serie radicale verklaringen. Ze zijn radicaal omdat de Joden uit zijn tijd, net zoals veel kerkmensen uit onze tijd, dachten dat de wet van God was gegeven zodat we onze redding konden verdienen door ons aan de wet te houden. Dat was niet het doel. De wet was niet gegeven met als doel om rechtvaardiging voort te brengen (Rom. 3:20, 28; 4:13; Gal. 2:16; 3:11; Gal. 5:4; Ti. 3:5).

De wet was gegeven om te doden (2 Kor. 3:7) en om te veroordelen (2 Kor. 3:9). De wet vermeerderde de zonde (1 Kor. 15:56) en bracht de zonde tot leven (Rom. 7:9). De wet maakte dat de zonde de gelegenheid kreeg om ons te misleiden en allerhande begeerte in ons op te wekken (Rom. 7:8, 11). Kortom, de wet versterkte onze vijand, de zonde, maar niet ons.

Waarom had God ons iets willen geven dat onze vijand zou versterken? Omdat wij al verslagen waren door de zonde, maar we wisten het niet. De mensheid was misleid in het denken dat, hoewel we niet volmaakt waren, onze zonden toch zeker niet zo slecht waren. Eigenlijk zijn we best goede mensen en het resultaat zal ook wel goed uitpakken. Het enige wat verkeerd is met dit denken is dat God geen vergelijkende statistieken bijhoudt. Het maakt niet uit of je beter bent dan iemand anders. Ieder heeft gezondigd en derft de heerlijkheid Gods (vers 23) en het loon van de zonde (iedere zonde) is de dood (Rom. 6:23).

In Jakobus 2:10 staat: “Want wie de gehele wet houdt, maar op één punt struikelt, is schuldig geworden aan alle (geboden).” Als iemand één zonde doet is hij schuldig aan alle zonden. Het is te vergelijken met het breken van een raam. Het maakt niet uit hoe groot het gat is dat je in het raam maakt. Als het gebroken is, moet het hele raam worden vervangen. Als we slechts het kleinste gebod overtreden zijn we al schuldig aan het overtreden van alle geboden.

God moest dus de misleiding doorprikken waar de mensen in waren gevallen omdat ze dachten dat ze vast wel goed genoeg waren om door God te worden aanvaard. De manier waarop Hij dit deed was door het

geven van de wet. Het bracht de zonde en begeerte in ons tot leven. Voor degenen die de wet ontvingen werd het onmiskenbaar duidelijk dat als God de heilige volmaaktheid van de wet eiste, niemand door zijn eigen goedheid gered kon worden.

Dat was het punt dat God maakte en dat was het punt dat Paulus hier maakt. Niemand kan gered worden door zich te houden aan de wet, omdat allen hebben gezondigd en de volmaaktheid van de wet derven (vers 23).

De wet ontdeed ons daarom van iedere verontschuldiging en maakte ons schuldig voor God. De wet gaf ons de kennis hoe zondig we waren en haalde iedere misleiding weg dat we ooit gered zouden kunnen worden omdat we, in vergelijking tot anderen, "zulke aardige mensen" waren. In Galaten 3:23 zegt Paulus: "Doch voordat dit geloof kwam, werden wij onder de wet in verzekerde bewaring gehouden met het oog op het geloof, dat geopenbaard zou worden.". De wet nam iedere hoop op redding weg, behalve geloof in een redder. Dat was het doel van de wet.

³² *Rom. 4:15 De wet immers bewerkt toorn; waar echter geen wet is, is ook geen overtreding.*

Opmerking 3 bij Romeinen 4:15: De wet van God zette de toorn van God vrij (zie opmerking 4 bij Joh. 3:36). Zonder de wet was er geen toorn, omdat er zonder de wet geen overtredingen waren. In 1 Johannes 3:4 staat: "Ieder, die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid, en de zonde is wetteloosheid." Voordat de wet van God was gegeven, rekende God daarom de zonden van de mensen hen niet toe (zie opmerking 2 bij Rom. 5:13).

Daarom werd Abraham niet gedood omdat hij zijn halfzuster huwde (zie opmerking 5 bij Rom. 4:3) en Jakob werd niet gedood omdat hij de zuster van zijn vrouw trouwde (Lev. 18:18). God had nog niet de wet met betrekking tot deze dingen gegeven en daarom begingen deze mannen geen opzettelijke overtreding. Toen de wet van God dus werd gegeven, werd de zonde tot leven gemaakt en stierven wij (zie opmerking 3 en 4 bij Rom. 7:9). De wet bracht dood voort door Gods toorn over onze zonden vrij te zetten (zie nogmaals opmerking 4 bij Rom. 3:19).

Iedereen die probeert de wet van God te houden met als doel om gerechtvaardigd te worden voor het aangezicht van God, zal ook de toorn van God op zijn leven vrijzetten. Prijs God voor Jezus die ons onder de wet uithaalde en ons onder de genade bracht (Rom. 6:14).

³³ Gal. 3:24-25 De wet is dus een tuchtmeester voor ons geweest tot Christus, opdat wij uit geloof gerechtvaardigd zouden worden. Nu echter het geloof gekomen is, zijn wij niet meer onder de tuchtmeester.

³⁴ *Rom. 3:31 Stellen wij dan door het geloof de wet buiten werking? Volstrekt niet; veeleer bevestigen wij de wet.*

Opmerking 14 bij Romeinen 3:31: Paulus had op systematische wijze het geloof van de Joden in de wet om rechtvaardig te worden weerlegd. Dit leidt tot de vraag: "Is de wet dan nutteloos?" Paulus beantwoordt deze vraag met een nadrukkelijk "Volstrekt niet."

Het werkelijke doel van de wet was vastgesteld door het evangelie (zie opmerking 5 bij Hand. 20:24). Het probleem bij de Joden was dat ze de wet gebruikten voor iets wat God nooit had bedoeld. De wet had geen nut om rechtvaardiging voort te brengen. God had de wet niet gegeven zodat we daardoor rechtvaardiging konden verdienen als we ons aan de wet hielden. De wet was aan ons gegeven om ons te laten zien dat we nooit zo'n heilige standaard zouden kunnen naleven en zou ons daarom tot God drijven en ons om genade doen roepen (Gal. 3:22-23).

Het werkelijke doel van de wet is tegenwoordig nog steeds in werking. In 1 Timoteüs 1:8 staat: "Wij weten, dat de wet goed is, indien iemand haar wettig toepast, wel wetend, dat de wet niet gesteld is voor de rechtvaardige." De wet is Gods manier om aan de mens zijn nood te laten zien, maar is niet in staat om een voorziening te treffen voor die nood. Het evangelie geeft de kracht om redding voort te brengen (zie opmerking 1 bij Rom. 1:16).

In hoofdstuk vier gaat Paulus verder en gebruikt twee grote mannen van het Oude Testament (Abram en David) als voorbeelden om aan te tonen dat rechtvaardiging door geloof komt en niet door de wet.

³⁵ *Rom. 5:13 want reeds vóór de wet was er zonde in de wereld. Maar zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is.*

Opmerking 2 bij Romeinen 5:13: In vers 12 vergelijkt Paulus de toegerekende rechtvaardigheid met de toegerekende zonde. Hij onderbreekt deze gedachte even en legt in de verzen 13-17 uit hoe God met de zondige natuur van de mens omging van de tijd van Adam tot de tijd van de wet van Mozes. De verzen 12 en 18 kunnen dus achter elkaar gelezen worden om het punt dat Paulus maakt te begrijpen, maar ondertussen wordt dus in "tussen haakjes" geplaatste verzen heel belangrijke informatie gegeven. Paulus zei dat tot de tijd dat de wet werd gegeven de zonde niet aan de mensen werd toegerekend. Zoals in opmerking 6 bij Romeinen 4:3 wordt uitgelegd, is het meest gebruikte Griekse woord voor toerekenen "logizomai" wat een rekenkundige term is en betekent dat God de zonden van de mensen niet in een soort van grootboek bijhoudt. In dit geval wordt een ander Grieks woord gebruikt, nl. "ellogao", dat slechts één

andere keer wordt gebruikt in het Nieuwe Testament, nl. in Filemon 18, als "iets in rekening brengen", maar het heeft praktische dezelfde betekenis. Dit is een radicale verklaring.

De meeste mensen hebben de manier waarop God met de mens omging na de zonde van Adam opgevat als een directe verwerping en verbanning uit Zijn aanwezigheid. Met andere woorden, een directe toerekening van de zonden aan de mens. Paulus zegt hier echter precies het tegenovergestelde. God rekende de mensen hun zonde niet toe tot de tijd dat de wet van Mozes werd gegeven.

Met dit in ons achterhoofd zou het de manier moeten veranderen waarop we denken over Gods omgang met de mens tussen de zondeval en het geven van de wet. Adam en Eva werden niet uit de Hof van Eden verdreven omdat God ze niet meer in Zijn aanwezigheid kon verdragen. De manier waarop God met Adam en Eva en hun kinderen omging (Genesis 4) bewijst dat Hij nog steeds bij hen aanwezig was. De reden dat Hij hen uit de Hof van Eden verdreef wordt duidelijk gezegd in Genesis 3:22-23. Het was om hen ervan te weerhouden om van de boom des levens te eten waardoor ze voor eeuwig zouden leven.

In plaats van een bestraffende maatregel was het eigenlijk een daad van genade. Het zou verschrikkelijk zijn geweest voor de mens om voor eeuwig in een zondig lichaam te moeten leven, onderworpen aan alle emoties en ziekten die deze zonde met zich meebrengt. God had een beter plan door Jezus.

In overeenstemming met wat Paulus hier onthult, was God genadig voor de eerste moordenaar (Gen. 4:9-15). Hij ging zelfs zover om een teken op zijn voorhoofd te plaatsen en wraak te beloven als iemand hem zou proberen te doden. In tegenstelling daarmee werd, toen de wet eenmaal was gegeven, de eerste man die het voorschrift van de sabbat brak tot de dood gestenigd, omdat hij een paar takjes opraapte. Dat schijnt niet in verhouding met elkaar te staan. Maar het antwoord is dat vóór de tijd van de wet God de mensen hun zonde niet toerekende zoals Hij dat wel deed nadat de wet was gegeven.

Het lijkt erop dat de verwoesting van Sodom en Gomorra en de zondvloed van Noach twee opmerkelijke uitzonderingen waren. In feite waren dit geen uitzonderingen. Hoewel deze twee oordeelsdaden een straf waren voor de individuele mensen die dit oordeel ondergingen, waren ze eigenlijk een daad van genade voor het gehele menselijke ras. Net zoals een ledemaat of een orgaan soms moet worden opgeofferd om een leven te redden, zo moest God deze zondaars verwoesten om door te kunnen gaan met Zijn genade voor het menselijk ras. De mensen in de dagen van Noach en de inwoners van Sodom en Gomorra waren zo verdorven dat ze als een kankergezwell waren dat gedood moest worden.

De eerste 2.000 jaren nadat de mens in zonde was gevallen (ongeveer de tijd tussen de zondeval en het geven van de wet) rekende God de mens zijn zonden dus niet toe. Daarom werd Abram niet gedood omdat hij zijn halfzuster huwde en werd Jakob niet gedood toen hij de zuster van zijn vrouw huwde (zie opmerking 3 bij Rom. 4:15).

We kunnen daarom zien dat Gods eerste reactie op de zonde van de mens genade was en niet oordeel. Het was meer dan 2.000 jaar later dat God de mens zijn zonde ging toerekenen en volgens Galaten 3:19-24 was dat slechts tijdelijk om met de zonde om te gaan totdat Jezus zou komen. Door Jezus is God wederom de wereld met Zichzelf verzoenende en rekent hij de mens zijn zonde niet toe (2 Kor. 5:19).

³⁶ *Rom. 4:8 Zalig de man, wiens zonde de Here geenszins zal toerekenen.*

Opmerking 11 bij Romeinen 4:8: Het Griekse woord dat in dit vers is vertaald met "geenszins" is een nadrukkelijke ontkenning en het betekent "nooit". Op deze manier wordt in de sterkst mogelijke taal aangegeven dat bij degenen die vergeving hebben ontvangen hun zonden nooit tegen hun zullen worden gebruikt. Paulus zei niet alleen maar "niet", maar "geenszins" wat inhoudt dat zelfs toekomstige zonden eens en voor altijd zijn vergeven door het offer van Jezus (Heb. 10:10, 14).

De meeste Christenen hebben het idee dat de zonden die zij hebben begaan voordat zij hun geloof in Christus beleeden bij hun redding vergeven zijn, maar dat iedere zonde die zij na die tijd hebben begaan niet vergeven zijn totdat ze er berouw van hebben en er vergeving voor hebben gevraagd. Dat is niet het geval. Al onze zonden, die van het verleden, de huidige en toekomstige zonden, zijn ons vergeven door het ene offer van Jezus. Als God geen toekomstige zonden kan vergeven, dan zou niemand van ons gered kunnen worden, omdat Jezus slechts eenmaal stierf, bijna 2.000 jaar geleden, voordat we ook maar enige zonde hadden begaan. Al onze zonden zijn vergeven.

Waarom staat er dan in 1 Joh. 1:9: "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid."? Dit gaat niet over de eeuwige redding van onze geest, maar de redding van onze zielen (Jak. 1:21; 1 Pet. 1:9). Onze geest is bij onze redding wedergeboren en de zonde zal nooit worden toegerekend aan onze wedergeboren geest. De geest is voor altijd geheiligd en volmaakt (Heb. 10:10, 14; 12:23) en kan niet zondigen (1 Joh. 3:9).

We zijn echter nog steeds in het proces om onze zielen te redden (Jak. 1:21; 1 Pet. 1:9). Als we zondigen heeft de duivel een wettelijk recht om zijn vormen van dood in ons gebied van de ziel te brengen (Rom. 6:16). Hoe krijgen we de duivel eruit wanneer hij eenmaal is binnengekomen? We belijden het en God brengt de vergeving, die al een werkelijkheid is in onze wedergeboren geest, in het gebied van de ziel en de duivel heeft geen recht meer om te blijven.

Als we iedere zonde moesten belijden die we na onze wedergeboorte hebben begaan om onze redding te kunnen behouden, dan zou niemand er ooit toe in staat zijn. Want wat als we één zonde vergeten te belijden? Dat legt de last van redding op ons terug.

We moeten onthouden dat God een Geest is (Joh. 4:24) en we moeten Hem aanbidden door onze wedergeboren geest. Daarom zijn we werkelijk gezegend omdat God geen enkele zonde toerekent aan onze geest. Onze geest is rein en puur (Ef. 4:24; Heb. 12:23; 1 Joh. 4:17) en zal niet veranderen vanwege ons gedrag.

³⁷ *Rom. 1:1 Paulus, een dienstknecht van Christus Jezus, een geroepen apostel, afgezonderd tot verkondiging van het evangelie van God,*

Opmerking 1 bij Romeinen 1:1: Van de zes Griekse woorden die in het Nieuwe Testament met "dienstknecht" worden vertaald, gebruikte Paulus de meest onderdanige. Het Griekse woord dat in deze tekst is gebruikt is "doulos" en komt van de stam "deo" wat "vastbinden, boeien" betekent. Dus Paulus spreekt letterlijk van zichzelf dat hij geketend is of een slaaf is van Jezus Christus – een slaaf uit eigen keuze, maar gekocht en betaald door Jezus Christus (1 Kor. 6:19-20).

Het gebruik om door keuze een slaaf uit liefde te zijn komt uit tekstgedeelten uit het Oude Testament, zoals Exodus 21:2-6 en Deuteronomium 15:12-17. Als een Israëliet een Hebreeuwse slaaf kocht, dan moest hij deze vrijlaten in het zevende jaar. Als een slaaf echter van zijn meester hield en zei: "Ik wil niet van u heengaan", dan werd zijn oor met een priem doorboord, wat hem voor altijd als slaaf verklaarde. Door het gebruik van dit woord verklaart Paulus Jezus als zijn absolute Meester en geeft tegelijk uiting aan zijn liefde en de vrije keuze waarmee hij Hem dient.

³⁸ 1 Joh. 1:7 maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met elkander; en het bloed van Jezus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.

1 Joh. 1:9 Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.

³⁹ *Rom. 1:28 En daar zij het verwerpelijke achtten God te erkennen, heeft God hen overgegeven aan een verwerpelijk denken om te doen wat niet betaamt:*

Opmerking 6 bij Romeinen 1:28: Het Griekse woord dat hier met "verwerpelijk" is vertaald is "adokimos" wat betekent "geen onderscheid maken, geen oordeel kunnen hebben". In deze tekst kan het worden opgevat als een walgelijk denken, een denken dat door God en mensen wordt verafschuwd.

Dit beschrijft de toestand van iemand die het punt heeft bereikt waarop er geen terugweg meer is naar God. Zoals uit de context blijkt, heeft God Zich geopenbaard aan iedereen die ooit op aarde heeft gewandeld. Maar er komt een tijd dat de Geest van God niet langer in de mens zal blijven (Gen. 6:3). Als dat gebeurt, is deze persoon hopeloos verloren, omdat niemand tot de Vader kan komen tenzij de Geest hem trekt (zie opmerking 8 bij Joh. 6:44 en opmerking 6 bij Hand. 24:25).

Daarom is een verwerpelijk mens iemand die door God in de steek is gelaten en er is geen hoop op redding meer voor hem. Paulus paste deze term toe op Christenen die hun geloof in Christus hadden verloochend (2 Kor. 13:5-7; 2 Tim. 3:8; Ti. 1:16, en zie opmerking 5 bij Hand. 5:5).

Sommige mensen vrezen dat ze verwerpelijk zijn vanwege een of andere zonde of godslastering (zie opmerking 1 bij Matt. 12:31) die zij hebben geuit. Deze verzen beschrijven echter een verwerpelijk mens als iemand die geen berouw of overtuiging meer heeft. Als iemand berouw heeft over een verschrikkelijke daad, dan is dat op zich al een bewijs dat de Geest van God nog steeds aan hem trekt en dat hij niet verwerpelijk is. Een verwerpelijk persoon zou zich daar niet om bekommeren.

⁴⁰ *Rom. 1:32 Immers, hoewel zij de rechtseis van God kenden, namelijk, dat zij, die zulke dingen bedrijven, de dood verdienen, doen zij ze niet alleen zelf, maar schenken ook nog hun bijval aan wie ze bedrijven.*

Opmerking 9 bij Romeinen 1:32: Als God iemand overgeeft aan een verwerpelijk denken, dan verliest die persoon niet de kennis van wat goed en slecht is, maar de overtuiging van God daarvan. Hij weet nog steeds dat hij slecht is, maar het kan hem niet meer schelen.

⁴¹ *Matt. 23:26 Gij blinde Farizeeër, reinig eerst de inhoud van de beker; dan zal hij ook van buiten rein worden.*

Opmerking 21 bij Matt. 23:26: Deze schriftgeleerden en Farizeeërs waren zich alleen maar bewust van uiterlijke daden en ze begrepen niet dat het om de gesteldheid van het hart gaat. Religie (de mens die probeert om God te benaderen) zal in dit opzicht altijd verschillen van Christendom (God die naar de mens komt). "De mens ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan" (1 Sam. 16:7).

Religie houdt zich alleen maar bezig met de daden van mensen omdat het een bediening is van mensen die vleeselijk gezind zijn. Werkelijk Christendom gaat rechtstreeks naar iemands hart. Jezus zei dat als we de inhoud van de beker zouden reinigen (d.w.z. onze harten), de buitenkant dan ook rein zou zijn (d.w.z. onze daden). Als bij iemand het hart is veranderd, dan is het onmogelijk dat deze verandering dan niet zijn daden zal weerspiegelen (Spr. 23:7; Matt. 12:34).

Eén van de favoriete boodschappen van religie is dat als je maar op de goede manier handelt, jijzelf wel goed zult zijn. Niets kan minder waar zijn. Je moet wedergeboren zijn (Joh. 3:3-7). En als je wedergeboren

bent, dan is heiligheid een nevenproduct en niet de manier om een relatie met God te hebben (Rom. 6:22).

⁴² *Marc. 3:29 maar wie gelasterd heeft tegen de heilige Geest, heeft geen vergeving in eeuwigheid, maar staat schuldig aan eeuwige zonde.*

Opmerking 4 bij Marc. 3:29: De verloren overledenen zijn momenteel in de hel, wat een plaats is van vuur en kwelling (zie opmerking 13 bij Matt. 5:22). Bij de tweede komst van Jezus en de grote witte troon (Openb. 19:11-20:15) zullen alle vijanden van God, inclusief degenen die nu in de hel zijn, geoordeeld en verbannen worden naar de poel des vuurs. Zoals in dit vers en andere verzen (Matt. 3:12; 18:8; 25:41,46; Marc. 3:29; 9:44; Heb. 6:2; Jud. 7; Openb. 14:10-11; 20:10,15) bekend wordt gemaakt, zal deze poel des vuurs een plaats van eeuwig oordeel zijn. Er zal geen tweede kans zijn, zelfs niet in de komende wereld (Matt. 12:32).

⁴³ Gen. 2:17 maar van de boom der kennis van goed en kwaad, daarvan zult gij niet eten, want ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven.

⁴⁴ Gen. 5:5 Zo waren al de dagen van Adam, die hij geleefd heeft, negenhonderd dertig jaar; en hij stierf.

⁴⁵ Openb. 2:11 Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Wie overwint, zal van de tweede dood geen schade lijden.

Openb. 20:6 Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en van Christus zijn en zij zullen met Hem als koningen heersen, [die] duizend jaren.

Openb. 20:14 En de dood en het dodenrijk werden in de poel des vuurs geworpen. Dat is de tweede dood: de poel des vuurs.

Openb. 21:8 Maar de lafhartigen, de ongelovigen, de verfoeilijken, de moordenaars, de hoereers, de tovenaars, de afgodendienaars en alle leugenaars – hun deel is in de poel, die brandt van vuur en zwavel: dit is de tweede dood.

⁴⁶ *Rom. 5:16 En het is met het geschenk niet zo als door het zondigen van één; want het oordeel leidde van één overtreding tot veroordeling, maar de genadegave van vele overtredingen tot rechtvaardiging.*

Opmerking 4 bij Romeinen 5:16: De ene zonde van Adam bracht een zondige natuur voort in alle mensen, wat op zijn beurt ervoor zorgde dat ieder mens afzonderlijke zonden beging. Jezus bracht echter niet alleen een oplossing voor de oorspronkelijke zonde waardoor het menselijke ras besmet werd, maar ook voor iedere afzonderlijke zonde.

⁴⁷ *Rom. 5:19 Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens zeer velen zondaren geworden zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van één zeer velen rechtvaardigen worden.*

Opmerking 6 bij Romeinen 5:19: Sommige mensen denken dat onze afzonderlijke zonden ons tot een zondaar maken, maar in deze verzen zegt Paulus dat niet. Deze teksten maken duidelijk dat de ene zonde van Adam alle mensen tot zondaren maakte (zie opmerking 17 bij Joh. 8:44). De zondige natuur van de mens brengt zonden voort, maar de zonden van de mens brengen niet een zondige natuur voort. Iedereen die probeert rechtvaardiging te verkrijgen door zijn daden gaat daarom totaal voorbij aan waar het werkelijk om gaat. Zelfs als iemand in staat was om geen enkele zonde meer te doen, dan nog zou hij de zondige natuur waarmee hij is geboren niet kunnen veranderen. Daarom moeten we wedergeboren worden (zie opmerking 2 bij Joh. 3:3).

⁴⁸ *Joh. 17:3 Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.*

Opmerking 94 bij Joh. 17:3: Om volledig te begrijpen wat eeuwig leven is, helpt het om te begrijpen wat het niet is. Eeuwig leven betekent niet eeuwigdurend leven. Iedereen leeft eeuwigdurend, ofwel in de hemel, ofwel in de hel. Eeuwig leven is ook niet om eeuwig in de zegeningen van de hemel te leven, in tegenstelling tot gefolterd te worden in de hel. Joh. 3:36 en 5:24 laten zien dat eeuwig leven voor de gelovige in de tegenwoordige tijd staat.

Hier definieert Jezus eeuwig leven als het kennen van God de Vader en Jezus Christus. Dit woord "kennen" spreekt van intimiteit in plaats van alleen maar verstandelijke kennis (zie opmerking 9 bij Joh. 8:32 en opmerking 2 bij Joh. 10:27). Eeuwig leven is daarom het hebben van een intieme, persoonlijke relatie met God de Vader en Jezus de Zoon.

Volgens Johannes 3:16 gaat het bij redding om deze intimiteit met God. Vergeving van onze zonden is niet het uiteindelijke doel van redding, maar het is deze intimiteit met de Vader. Natuurlijk stierf Jezus om vergoeding van onze zonden te bewerkstelligen, omdat onvergeven zonden ons afhielden van intimiteit met God. Zonde was een obstakel dat tussen God en ons in stond. Daar moest mee worden afgerekend en dat is ook gebeurd. Maar iedereen die redding alleen maar beschouwd als vergoeding van zonden en het daarbij laat, loopt het eeuwige leven mis.

Redding was bedoeld als een manier om weer in harmonie met God terug te komen. In plaats daarvan wordt het vaak voorgesteld als een manier om te ontsnappen aan de problemen van dit leven en later de veroordeling tot de hel. Het is mogelijk wedergeboren te zijn met dit soort denken, maar het gebeurt vaker wel dan niet dat mensen die door dit soort bediening gered worden de Heer beschouwen als iemand die hen helpt in tijden van een crisis en ze leren Hem niet werkelijk kennen.

De kerk heeft vergeving van zonden gepredikt in plaats van een relatie met God. Vergeving van zonden is een essentiële stap tot een relatie met God waar niet aan voorbij kan worden gegaan, maar het is niet eeuwig leven. Jezus stierf niet voor ons omdat Hij medelijden had met onze op handen zijnde ondergang, maar Hij stierf voor ons uit liefde (Joh. 3:16) – een liefde die weer verlangde naar een intieme gemeenschap met de mens, waarvoor Hij hem oorspronkelijk had geschapen (Gen. 3:8; Openb. 4:11).

De levendige kerk van de eerste eeuw leefde in een relatie met God en verkondigde aan anderen dat Jezus de enige weg was om deze relatie te verkrijgen (Joh. 14:6). Zonder moderne technologie of grote sommen geld keerden ze met dit evangelie de bestaande wereld ondersteboven (Hand. 17:6).

De tegenwoordige kerk, met alle voordelen van nu, heeft weinig impact op onze wereld, omdat we over zonde en de gevolgen daarvan prediken in plaats van over een relatie met de Almachtige God. De meeste niet-gelovigen zijn zo bezig met hun “hel op aarde” dat ze niet echt nadenken over hun eeuwige toekomst, of het kan hun niet schelen. Ze hebben het gehad met de religie. Ze zoeken naar iets dat de leegheid van binnen kan vullen. Onze intieme relatie (eeuwig leven) met de Vader kan dat doen.

⁴⁹ Rom. 11:6 Indien het nu door genade is, dan is het niet meer uit werken; anders is de genade geen genade meer